

ΜΑΡΙΚΑ ΚΩΤΟΠΟΥΛΗ

καὶ ποιῶ θημιοὶ καὶ πίκαιες ἐκ λήσσυ καὶ μινίαι
στούς ἤχους τῶν χορῶν τῆς στοιχειώσαν καὶ μιλῶντων ;

ΜΕ ἡ χροσὴ τῆς Τέλης
ποῦ μᾶς κενῶς πικρῶ,
ὄνειροαλέχτρα πόθων,
μισαίτρα ξεφλάστρα,
τις πικρὸς τῶν ἀνθρώπων
τις κένυς παρηγῆρι,
σιὰ Τύχαια μᾶς εἰζῆρι,
μᾶς ἀνεβῶζης σιὰ ρα.

Σφρηγοκοπῆ; τὰ πύθη
σιὸδ τοῦ σον τῶν αστήρι,
αργῶνεις, θεμελιάνεις
τῶν ἰδεῶν τὰ κίσιτρα,
καὶ γρῆσαι τὸ γᾶρο
τοῦ ποιητῆ γρηγῆρι,
τῶν ἄδλων τον ὄνει σον
καινοῦργια κοσ, σπλάστρα.

Χιλιῶζωη εἶσαι κρέβεις
κίσιμονες κρηφούς σιὰ στήθια,
σιὸ σινιμι δικεῖς σόμχα,
ζωὴ σιὰ παρμῆθια,
καὶ πᾶντι με τῆ φιλῶγα,
σοῦ μέσα σον φηλῆς.

τῶν σκοτεινῶν φσιέττα α,
τῶν πλάνων καταίντρα,
χῆρι τοῦ νοῦ, κί' Ἀλήθεια,
μνισσαι ἐὸν προσηγῆρα,
σιὰ μάτιι μαζ θ' ἀσφράγτεις
καὶ θὰ φρεγγοβόλᾶς !

ΣΤΗΝ ἄρτα τῆς φωνῆ σον
ποιῶ μάγα χῆρι ἐπλῶντων
καὶ τίς χορδὸς κουρδίζων
κ' εἶται περᾶ αλωνία,
ἐὰν ἀπὸ χελλῆ ἀγγέλιων,
περμῆατων, ποῦ τὴν ζῶνοντ,
σιὰ μα, εμῆρι αἰτιι μα,
μινῶν ἀφταστη ἀρμονια ;

Στῆρ ἄρτα τῆς φωνῆς σον
τὴν εὐκωνοσιή, τὴ μίαι,
ποιῶς χῆρες καὶ πικρὸς γλῶσσῃ
τὴν ἀκαιοκονκλιώνων,